

Volumul de față este de fapt o invitație la dăruire prin scris... Lirism, nostalgie, iubire ori supărări care-ți pătrund în vene, autoarea însăși o salcie despletită care-și poartă trăirile ca pe o poveste dragă, asta găsim aici! Gabriela Dancu, în dulcele dor de poezie, cum spune chiar ea, reușește între metafore, vrăjită de iubire, versul albastru metalizat, pe valsul Dunării albastre, să scrie simfonie pe portativul albastru, despre inimă albastră....

Oare s-a gândit la cer, la nemărginire, liniște, infinit.. Sigur! Și noi știm cu toții cine poate măsura sentimentele? Trăirea? Bucuria vieții? Dorurile? Nostalgia? Numai un om care se naște iubind, cel al cărui zâmbet deschide uși când cântă cu glas de pădădie. De tine pădure toamna mi-e dor, De triluri născute de păsări în zbor. Adânc în vreme și vremuri, timpul nu stă pe loc nici vrăjtit. Aduce și amărăciune în dorința de a-l ține pe loc, de a aminti de tinerețe, aprinzând ca mulțumire stele

dătătoare de stropi de fericire.

Principală figură de stil, personificarea tronează în visele pierdute, punând fantezia la frumoasă încercare. Vacanța mare, bunicii, dorurile împărtășite ori nu, îngerii din povești, amintirile, familia, umbra plopului, cățelul, toți au partea lor de solo într-o partitură a vieții, cântată în cor, dar care răzbate vibrato în ecouri speciale, numai de ea știute, pe cărarea vieții. Toată iubirea, toată existența, tot ce ar putea însemna dorință și îndeplinire, la Gabriela Dancu se materializează într-un singur cuvânt, mama. Toamna gri, dansează cu frunzele roșii și arămii, galbene și violet, dar dansează de fapt dansul înțelepciunii care vine fără să simți, îmbătându-te de dor de viață care te amăgește și te ametește...

Doina Bârcă